

Benrangersriddaren

En krigs-man så bård och en frö-ken så grann, de sut-to till-ho-pa i det
 grö-na. De så-go med ömma be-gär på varann. A-lon-zo den tapp-re, så
 kal-la-des han och hon i-mo-ge-ne den skö-na.

Ack, suckade han, då i morgon jag går
 i främmande länder att strida,
 snart rinner för mig mer ej saknadens tår,
 en rikare friares hälsning du får,
 och han får mitt rum vid din sida.

Tyst grymme, tyst grymme! var Imogenes svar,
 och upphör att orätt mig göra!
 Den heliga jungfrun till vittne jag tar,
 att lever du – dör du, min hand, mina dar
 blott dig eller ingen tillhöra.

Om nånsin begärets och fåfångans bud
 mig från min Alonzo förleder
 mitt högmod, min falskhet, den straffe då Gud.
 Din vålnad hos mig, i min brudliga skrud,
 så sätte sig, fordre tillbaka sin brud
 och rycke i graven mig neder!

Den tappra sig slet från den sköna i gråt
 och drog till de heliga landen.
 Men knappt årets tider följt solvarvet åt,
 så kom en baron uti glänsande ståt
 och tillböd åt Imogene handen.

Hans skänker, hans guld, hans förledande skick
 snart kommo dess eder att vackla,
 han störde dess hjärta, han tjuste dess blick,
 dess flyktiga hjärta i snaran han fick,
 och snart tändes bröllopet's fackla.

Och nu hade prästen välsignat vårt par,
 ren dracks ur det guldprydda hornet,
 och bordet sitt överflöd sviktande bar,
 och löjen och skämt gåvo liv åt en var,
 när – tolvslaget dånar från tornet.

Då hos Imogene med häpnad blev spord
 en främmande sitta obuden,
 orörlig han satt, utan liv, utan ord,
 hans ögon ej vändes kring gäster och bord,
 han hade dem spända på bruden.

Hans hjälmhatt var slut, gigantisk hans längd,
 hans rustning var svartgrå som jorden.
 All fröjd vid hans syn är ur högtiden trängd,
 och blå brinner lågan från lampornas mängd,
 och hundarna fly under borden.

Med tystnad och rysning envar honom ser,
 av skräck sitta gästerna stela.
 Till slut sade bruden med bävan: Jag ber,
 fäll, tappra herr riddare, stormhatten ner
 och värdes välfägnaden dela.

Hon tystnar. Och riddarn, som bruden befallt,
 lät hjälmen från huvudet falla.
 Men Gud! Vilken syn, vad förfärlig gestalt!
 Vad ord måla häpnan, som rår över allt!
 – En döds-kalle visas för alla!

Och upp sprungo alla med skräckfyllda rop
 och fasa och vämjelse kände:
 Av rysliga maskar en slingrande hop
 kröp ut och kröp in genom tinningarnas grop,
 när spöket till bruden sig vände.

Se upp! Känn Alonzo, var vålnadens ljud.
 Förräderska minns dina eder!
 Ditt högmod, din falskhet, dem straffe nu Gud.
 Min vålnad hos dig, i din brudliga skrud,
 nu sitter och fordrar tillbaka sin brud
 och rycker i graven dig neder.

Sin arm kring den häpna nu lindade han,
 förgäves dess jämmer man hörde,
 och fort med sitt rov genom jorden försvann,
 ej någonsin åter man Imogene fann,
 ej spöket som henne bortförde.

Snart dödde baronen, och alltsen dess slott
 stått öde i långliga tider,
 ty sagorna säga, att Imogenes lott
 är där att till eviga straff för sitt brott
 begråta det öde hon lider.

Vart år, fyra gånger, hon syns där igen,
 när midnatten spänt sina vingar.
 Med bröllopsvit skrud hon då visar sig än
 och skriker, när benrangersmannen i den
 kring dånande golv henne svingar.

Kring dem dansa spöken med rysliga skrål,
 som blod utur döds-kallar dricka.
 Och stöta tillhop var sin multnande bål
 och tjuta: Alonzo den tappra, din skål,
 och skål för din trolösa flicka!